

Af *Viola Nørlov* til socialministeren.

Mener socialministeren, at der er mulighed for gennem et ambulant socialt og lægeligt arbejde, eventuelt gennem en udvidelse af loven om husmoderafløsning, at hjælpe aldersrentemodtagere, så de får større chance for at blive i deres hjem?

Viola Nørlov: I Danmark har vi en stadig stigende levealder, og denne giver sig udslag i større og større problemer vedrørende vore aldersrentemodtagere. I en mandagskronik, som det ærede medlem af dette høje ting hr. Bundvad skrev først i december i „Nationaltidende“, gav han udtryk for bl. a. de gamles problemer i sammenhæng med mange andre sociale problemer og stillede det spørgsmål, om vi ikke er nået dertil, at vi nu faktisk burde gøre et forskningsarbejde her, idet han nævnte, at det muligvis kunne gøres på nordisk basis.

Jeg er enig i disse betragtninger, men skal uden at komme ind på detaljer blot nævne, hvorledes stadslæge, dr. Ammundsen fornylig fortalte os om et af problemerne omkring aldersrentemodtagerne: det stadig stigende antal af aldersrentemodtagere bevirker, at de forskellige alderdomssygdomme også fremtræder i meget stort og foruroligende tal. Der kommer derfor et problem med hensyn til, hvordan vi skal pleje og passe disse gamle mennesker og gøre det på en forsvarlig måde, både fysisk og psykisk og også i økonomisk henseende.

Jeg er klar over, at et forskningsarbejde her vil være på sin plads, men jeg ved også, det vil tage sin tid, og derfor spørger jeg, om vi ikke, inden vi når så vidt, at der kan foreligge et resultat af et sådant værdifuldt forskningsarbejde, måske allerede på nuværende tidspunkt må se at gøre noget for at hjælpe de gamle mennesker.

Det er derfor, jeg tillader mig overfor den højtærede socialminister at stille mit spørgsmål, idet jeg understreger, at jeg især tænker på en udvidelse af loven om husmoderafløsning.

Socialministeren (Strøm): Som svar på det spørgsmål, det ærede medlem fru Viola Nørlov har stillet, vil jeg gerne sige, at den gældende lov om husmoderafløsning tager sigte på hushjælp ved husmoderens midler-

tidige sygdom, men ikke på hushjælp til kronisk svagelige personer.

Som det ærede medlem vil erindre, byggede den første husmoderafløsningslov af 1949 på en betænkning, der blev afgivet i 1947 af et udvalg nedsat af arbejds- og socialministeriet. Principperne i denne betænkning har også dannet grundlag for den nugældende reviderede husmoderafløsningslov af 1952. Efter den gældende ordning kan man således kun komme kronisk svækkede aldersrentemodtagere til hjælp med husmoderafløsning i kortere perioder, når der er stødt en akut sygdom til den mere kroniske svagelighed. I særlig vanskelige tilfælde vil kommunerne også kunne stille hushjælp til rådighed for rentemodtagere og opføre udgiften ved denne hjælp som personligt tillæg til renten.

Problemet er i virkeligheden meget stort — det forstod jeg også at det ærede medlem var klar over — både på grund af sin betydning i sig selv og på grund af det stigende antal gamle, og man har derfor også søgt at løse spørgsmålet ad forskellige veje, nemlig over husmoderafløsningen, den kommunale sygepleje, folkeforsikringslovens regler om pleje- og bistandstillæg og gennem de forskelligartede bestræbelser for at forbedre de syges og gamles boligforhold, og jeg kan forsikre det ærede medlem om, at det er et problem, som ikke vil blive overset. Jeg har min opmærksomhed henvendt på spørgsmålet, idet jeg i høj grad — så godt som det er gørligt — vil være med til at hjælpe aldersrentemodtagerne.

Viola Nørlov: Den højtærede ministers oplysninger om husmoderafløsningsloven og dens virkning er jeg fuldtud vidende om, da jeg selv har været med til at arbejde i det udvalg, der behandlede det til grund for husmoderafløsningsloven liggende lovforslag. Men jeg mener, og det er det, jeg gerne vil bede ministeren om at overveje, at man muligvis kunne lave et tillæg til denne lov, så der blev mulighed for at give mange af disse gamle 1 à 2 timers hjælp, hvilket ville være tilstrækkeligt for dem til at kunne blive i deres hjem. Det ville blive billigere for samfundet, og vi ville gøre mange af disse gamle mennesker lykkelige over, at de kunne blive i deres rede.